

Hola, bona nit a tothom.

La història d'un capellà comença, com la de tothom, de molt enfora. És impossible de precisar. El seu germà Rafel, açò em sembla que no t'ho havia dit mai, em va insinuar de fer un estudi psicològic sobre la importància de la mare en la vocació sacerdotal dels seus fills. Ell creia que hi havia una gran influència. Però deixem estar aquest suggeriment, fem córrer els anys i arribem al dia de la seva ordenació sacerdotal. Mn. Pere va ser ordenat dia 29 de juny, pel bisbe Bartomeu Pascual Marroig. Enguany farà 56 anys. Com veis, el dia de la seva onomàstica i just després de la festa de St. Joan, patró de Ciutadella.

Emmarquem la seva ordenació en el moment eclesiàstic que va tenir lloc. Va ser un temps carregat de fets transcendents que dinamitzarien el món, l'església i seria una aposta valenta per a una trobada i diàleg sincer entre Església i Món secular; entre esglésies cristianes i també altres religions. Moltes persones van respirar alleugerides i esperançades. Però no tothom ho va viure així. El temor a no saber com acabaria tot; les ganes de no canviar per tal de mantenir les seguretats, va fer que molts s'atrinxerassin en el que havien viscut sempre; potser pensant que el Concili seria un rentat de cara, un "aggiornamento", és a dir, una posada al dia, com aquell que arranja la casa, compra mobles nous, però sense canviar les estructures. I sense sospitar que algunes estructures socials i religioses patien d'aluminosi.

Però, amb tot açò no he dit concretament quins van ser aquests fets transcendents que van marcar la vida sacerdotal d'en Pere, tot just estrenada. Són aquests:

- Dia 3 de juny, mor el papa Joan XXIII, que havia posat en marxa el Concili Ecumènic Vaticà II i amb açò, l'encíclica *Pau a la Terra* i altres gestos d'una personalitat única i desconcertant havia despertat aires de primavera especialment en l'església jove.
- Dia 21 de juny, és elegit com a nou papa, el cardenal Joan Baptista Montini, qui prendrà el nom de Pau VI. El nou papa reprèn les sessions del Concili mantenint la línia marcada.
- Dia 29 de juny, festivitat de sant Pere i sant Pau, en Pere és ordenat prevere a la capella de cal Bisbe.
- Dia 1 de juliol, a la Catedral, celebra la seva primera missa solemne. Mirau quin contrast. L'ordenació es feia quasi bé en privat. En una capella petita i a l'endemà o poc després es feia una Missa solemne, com una presentació pública revestida de color i entusiasme popular. El poble quedava apartat del moment solemne de l'ordenació. La seva missió no neixia enmig del poble. Cosa ben diferent de com es fa avui en dia.

L'esperit de renovació conciliar era ben viu entre la joventut del seminari i dels nous capellans que s'entregaven a una tasca pastoral apassionant, plena d'esperances i d'incògnites. En aquest ambient, donava en Pere els primers passos sacerdotals, al buf del Concili que, com ja he dit, reprenia les seves sessions baix el guiatge de Pau VI.

El primer destí d'en Pere va ser el Seminari. Allà formà part de l'equip de superiors i formadors. Passats 5 anys, durant tres anys va anar a Roma per cursar estudis de Moral.

Si abans deia que el Concili va esperonar i marcar la vida d'en Pere, a Roma, estudiant Moral, va acabar de veure clar com el nou alè del Concili prenien vida i s'encarnava en la societat i alliberava consciències d'una esclavitud cristiana que ofegava. I els primers alliberats, afegesc, havien de ser els formadors i capellans que havien d'estar en contacte amb el poble. A Roma, va ser alumne del P. Bernard Häring. Moralista de primera línia, l'obra més important i cabdal del qual és "La Llei de Crist". El títol ja és prou expressiu. La llei de Crist allibera, promociona i salva. No és una llei repressiva i condemnatòria. Salvant excepcions, no era aquesta la moral que regnava a l'església catòlica. Els estudis morals es basaven més en la casuística, en l'estudi i resolució de casos.

Tornat de Roma, i després d'una nova estada en el Seminari com a Superior, va ser destinat a Alaior. I aquí el teniu donant i compartint amb vosaltres, allò que el va entusiasmar de jove, allò que va aprendre, allò que va viure.

Resumint-ho breument, diria:

- Gràcies al Concili i als estudis de moral l'actitud i actuació de Pere va prendre el camí de la Simplicitat. Simplicitat que vol dir Puresa en la transmissió del missatge evangèlic.
- En les celebracions litúrgiques ha primat la vivència i la senzillesa.
- Ha posat com a fonamental, Jesús i el seu missatge en les Benaurances. Així ho va dir públicament en un homenatge que se li va fer a l'Ajuntament, no sé exactament en motiu de què.
- I, molt important, ha estat un capellà de proximitat. No ha estat un capellà distant, ni de paraules, ni d'obra, ni de vestit! Tot s'ha de tenir en compte!
- Aquesta proximitat ve esperonada per la seva consciència i compromís social; de manera que la seva actuació ha estat per al poble i per fer poble sense discriminació.

I, ja per acabar, vull recordar unes paraules del papa Francesc quan parla als sacerdots -per tant ho podem aplicar an Pere-. Diu el papa:

El president d'una comunitat eclesial -com a pastor-, estones ha d'anar davant, marcant el camí, fent de guia.

De vegades ha d'anar enmig del poble, perquè ell també en forma part; i el poble, guiat per l'Esperit, té un sentit propi per saber trobar Jesús, avui.

I també, estones, ha d'anar darrere del poble per veure les necessitats i ajudar aquells que tenen més dificultats en la vida.

Aquesta cita que he fet de les paraules del papa no és literal.

Que per molts anys pugueu caminar junts.

Jesús Llompart